

וְזוֹרְתָן לוֹ שִׁכְרוּ בַּפּוֹעָה בַּמָּסָה. אִי גֵרִם תִּנָּח כְּפֹעֵל בְּטוֹל א"כ לֹא גֵרִם? בְּמִתְנִי? בְּטוֹל פִּירֵשׁ בְּקוֹנְטֵרִם כְּפֹעֵל בְּטוֹל מֵאוֹתָה דְּבִטּוֹל מִינֵה הֵיטְו שֵׁאֵם הִיָּה עוֹשֶׂה תַחֲלָה מִלֵּאכָה כְּצִידָה וּמִרְחִיט הִרְבָּה וְזֹאת הִיא הֵלָּה אוֹמֵדִים כִּמְה יֵיטֵחַ מִשְׁכְּרוּ לְעִשּׂוֹת

מלכזה וזו שזהו יותר ממה שנותנין
לעשות כי אין אדם מניח מריחו גדול
אלא מעט אע"פ שזה לו בטורח
יותר ולפירושו אחיז מתניחין כר'
שמעון דאמר נותן לו שכרו משלם
ולא כר' מאיר וקשה לפירוש דקאמר
בגמ' אבל סיפא דנפיש טרחא אימא
לא סגי ליה כפועל בטל והשתא
והלא לפי מה שהיא כבדה נותן יותר
אחא ס"ד ללא תקמי כפועל בטל
ועוד דקמי' בתוספתא (פ"ד) המושיב
את חבירו בחנות למחצית שכר נותן
לו שכרו כפועל בטל דברי ר"מ
[וא] משמע דמתני' אחיז כר' מאיר
ולכך נראה לפרש כפועל בטל [ו]
היינו כיושב ונטל לגמתי' והשתא א"ש
כריכותא דגמרא ומתניחין אחיז כר'
מאיר וכל ההפך (גמ' דר' חנינא

וְיִמָּאן דְּאַסֵּר אִמְרֵי לִי
וְרַחֲמָנָא אוֹקְמִיָּה אִפְּ
וְיִמְחִיזוּ כְּרִבִּית אִמְרֵי
דְּמֵתָא מַחֲסִיָּא ^אסְתִמְנָה
נִפְקָא מִינָּה דְּרֵא אִכְּ
לִיָּה וְיֵא לֹא לֹא מִצְנָה
אִשִּׁי ^באִמְרוּ לִי סְבִי
מִשְׁכַּנְתָּא דְּשִׁכּוּנָה גִּגְ
לְדִינָא דְּבֵר מִצְנָא אִ
לֹא כְּמִרְשִׁי פִּפּוּנָא וְלֹ
כְּחִכְרִי נִרְשָׂא כְּמִרְשִׁי
פִּפֹּּא דְּשִׁמְרִי מַחֲזוּנָא דְּ
וּכְתָבִי לִיָּה בְּשִׁמְרָא מִ
אִתְּ דֵּן דְּבִשְׁמִרָא אִתְּ

לא כטרשי פפנאי ול
כחכירי נרשאי כטרש
פפא ישטרי מחוזנאי דר
וכתבי ליה בשטרא מי
מה דה גמזות ליה

דאיתיה לדידיה אי
יתמי מאי הוי יבשגגה
ונח נפשיה דאמומר
הכי משכן ליה פלניא
חכרה מיניה אימת
והאדינא דקא כתב
ושהינא כמה ⁽⁶⁾ עדינא
תנעול דלת בפני לווי
היא: **מתני'** ⁽⁷⁾ אין
שכר ולא יתן מעות לא
שכר אלא אם כן
⁽⁸⁾ אין מושיבין תרנגול
עגליו וסייחין למחצה
שכר עמלו ומזונו
וסייחין למחצה ומזנו
משולשין וחמור
גמ' ⁽⁹⁾ תנא כפועל

בין מרובה בין מועט היינו כלומר
בין היה עוסק במללכה מרובה בין
היה עוסק במללכה מועטת לעולם
נותן לו כפועל בטל ר"ש אומר נותן
לו שכרו משלם שאומדים כמה היה
רוצה ליעול וליעסוק ממללכה כבידה
שהיה עוסק ויעסוק ממללכה קלה
כו דהיינו טפי מר"א מאיר והא דקמיה
בתוספתא בקיפא צבר מילתיה דרבי
מאיר ור"י שמעון אומר נותן לו שכרו
משלם אבל אינו דומה עושה מללכה
ליושב בטל יושב בחמה ליושב צלל
לאו בטל לגמרי אלא מאותה מללכה
החמורה ומיהו לעיל בצוק אלו
מציאות (דף נא: וסא) גבי השבת
אצידה דקמיה נוטל שכרו כפועל בטל
נראה כפי' הקוטרס מדפריך התם
הא לאו בטל הוא? משמע דפריך
משום דמשמע ליה כד"מא דקמיה
כפועל בטל שזומרים לו כמו שיראה
פועל יושב וליצטל לגמרי [א] לכך נראה
לדבר נאמר

בצטל מאותה מלאכה דצטיל מינה דפ"י בקונטרס וז"ל אס כן הו' נוטל שכרו על השבת אצידה וזהכונס (ב"ק דף נו:) אמרינן דטעם דשומר אצידה הוי כשומר חנם משום דמאי הגאח קא מטי ליה וע"כ אלף קאמרי רבנן טעינה בשכר אלף משום דא"כ לכתוב דרמנא טעינה ולא צעי פריקה וי"ל דאין לחוש אס נוטל שכר כיון שעוסק בצמלאכה אחרת ומפסיד דהא אס שם בית דין היה מתנהג לייטל בכל מה שמפסיד ועכשיו דליכא צ"ל למה לא יטול כל טרחו וצפרק עד דכחה (בבבבב) ט: ט: ד"ה כפועל) נמי דקמני נוטל שכר לדון כפועל עד בצטל החס נמי ו"ל כפ"ה כיון שמתצטל ממלאכתו יכול לייטול שכר: **אלף** אם בן גורתן לו שבר עמ"ו וכווננו. הכא לא שייך למיתני כפועל בטל דאין מתצטל להאכילה ולהשקותה אלף רגע ציוס אצל חנוני כל עסקו בך דמניא בתוספתא (פ"ד) המושב חנוני בשנות אס היה אומן לא יעסוק בצומנחו: **אב"ל** מקבליים עננין ובייחין. תימה מאי קמ"ל פשיטא כיון דאין מקבל עליו האחריות ואי משום דצעי למיתני ומגדלין ונאזות עד שהיו משולשין זה היה יכול להשמענו ברישא לאחר (ו) שנתן שכרו ויש לומר דקמשמע לן דבסתמא אין מקבל עליו שום האחריות ולא הוי עסקא כיון דבתחלה כשקבל עגלים לא שמו אותם אלף לאחר שגדלו ובאין לחלוק השבח אז שמין אותם כמה השציחו ולהכי מנא ברישא שמין ובסיפא מקבלין ובששמינן בשעת קבלה בתסם מקבל עליו חלי האחריות כמו בשאר עסקא: איכא